

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-07-05)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-07-05)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 190. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010187.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 5. Juli 1863.

I Morgen begravdes Prinds Ferdinand. Paa Grund af Martensens Fraværelse i Hjemmet kommer hans Kone ud til mig det meeste af Dagen; jeg faaer da næppe Tid til at tale lidt med Dem paa Papiret og vil derfor alt i Dag begynde mit næste Budskab, uagtet det er lidt fattigt atter at skrive, inden jeg har modtaget nogle Linier fra Dem, paa hvilke jeg dog haaber inden dette Brev skal sendes bort. ...

I Aftes var Andræ og Madvig hos mig. Vi sad alle tre længe heroppe i Lygten, som Andræ saa for første Gang og foretrak for alle Husets øvrige Værelser. Ogsaa jeg faaer dette lille Rum kjærere og kjærere og opholder mig her saa meget som muligt. Inden Madvig kom igaar, klagede Andræ over sin haarde Skjæbne ikke at kunne følge s. 191 Prinds Ferdinand til Jorden paa Grund af det gamle Vrøvl, synes mig, nemlig Manglen af en Uniform. Da Madvig kom, berettede denne, at han havde forespurgt sig, og naar man kun anskaffede sig en Chapeaubas, saa vilde man see igjennem Fingrene med Knæbenklæderne og den anløbne Kaarde. Vanskeligheden var saaledes hævet, men jeg troer ikke, at dens Borttrykken behagede Andræ, han blev meget betænkelig over ikke længer at have nogen Undskyldning. De skal see, han følger ikke. Med Gysen tænkte han ogsaa paa den forestaaende Reise med sine Sønner, og De skal see, at der heller ikke bliver noget af denne. Stakkels Andræ! Det er tungt at være raadvild og ikke at have Lyst til Noget. ...

Jeg længes meget efter at høre noget fra Dem, hvorledes De har det, hvorledes Opholdet i Stockholm behager Dem, om Beskow gjør sin Pligt og om De i det Hele taget føler Dem noget opmuntret ved at færdes paa de nye Steder og med nye Mennesker. Saalænge jeg veed, at De er i Stockholm, synes mig, at De er Hjemmet nærmere, men gaaer det først over Stok og Steen i den pukkelryggede Verden, saa synes mig, at De er reent borte. De troer ikke, hvormegen Lyst jeg havde til at gjøre denne norske Tour med; netop saadan en Reise i det høie eensomme Norden var noget for mig. Intet behageligere kjender jeg end at reise to sammen i en skøn Natur, to, som have noget at sige til hinanden og noget at overveie sammen; det var dog herligt, om man af og til kunde gjøre sig usynlig og i sin paatagne Skikkelse komme, hvorhen man vilde; dog det var vist en farlig Gave, der maaskee ligesaa tidt vilde blive til Sorg som til Glæde. Jeg tænker i dette Øieblik paa den rørende Legende om hende, der efter Døden opsatte sin Optagelse i Paradiset i 10 Aar for een Dag usynlig at maatte vende tilbage til Jorden folder endnu eengang at see den Elskede, og da hun nu indtraadte i hans Stue, sad han der i en tæt Omfavnelser med en Anden. For hende havde det unægtelig været bedre, om hun ikke havde været i Besiddelse af denne Evne. Og saaledes er det vel bedst, som det er indrettet for os dødelige.

Jeg har i Dag for første Gang, med Skam at tale om, været i Kirke herude. Jeg har længe lovet Sarah, at hun skulde have Lov at følge med mig. Jeg ønskede saa meget s. 192 at denne første Kirkegang ved min Side skulde gjøre et blivende Indtryk paa det kjære Barn. Jeg havde glædet mig til den Virkning, Psalmesangen ved Orgelets Toner skulde gjøre paa hende, og nu hvilken Skuffelse! Orgelet tau, fordi Prinds Ferdinand var død. Hvad det dog er for utaaelige Skikke, hvori der jo slet ingen Mening er. Fordi man i en saadan Sørgetid forbyder Dandseboderne at spille op, derfor tager man den samme Bestemmelse med Kirkemusikken, hvis høitidelige Toner netop stemmer til Alvor og løfter Sjælen op fra Prosaen udenfor. Jeg blev virkelig saa vred herover, at jeg ret var en daarlig Kirkegænger i Dag, og var De paa det samme herhjemme, da dyede jeg mig ikke men klagede over noget saa taabeligt og meningsløst. Man benytter jo Musikken ved Begravelser, man spiller jo Sørgekantater, hvad Mening er der da i sligt. Jeg kunde slet ikke komme mig i Kirken over denne Skuffelse, først da Velsignelsen blev lyst over Menigheden, blev jeg rørt over, at denne for første Gang blev lyst over min lille Sarahs Hoved, og jeg bad ret Gud om at tage sig af den lille. Hun selv sad saa stille og alvorsfuld, sang saa barnligt med i Psalmesangen, at det var en Glæde.

Mandag d. 6. Morgen.

Da jeg for en Time siden kom ned til Thebordet, bragte den skikkelige Hans mig Deres første Budskab med et glad Ansigt. Jeg tænkte nok, at det havde været en haard Beise hiin Onsdag. Det var jo herligt, om mine smaa Lægemedler have været til nogen Lindring. Det glæder mig at høre, at De boer hos Plessen;¹ at have et Tilhold i et rigtigt indrettet Huus er dog bedre og mere beroligende for Deres Venner end at ligge paa de for mig afskyelige Hoteller. Det gjør mig ret ondt, at Beskow er borte, i hans Magt stod det at gjøre Dem Deres Ophold behageligt; dog saaledes gaaer det jo altid i denne Verden, det, hvorpaa man bygger sine Forhaabninger, plejer gjerne at svigte, men til Gjengjæld kommer noget Uventet istedet; det gjælder da at gribe dette og ikke støde det bort, fordi det ikke oprindeligt laae i vor Plan.

Hvad De skriver om Sverrigs Uforberedthed er jo trist. Ak de velsignede Allierede! Sverrig lever endnu af sin gamle heltedige Berømmelse; lad det vogte sig og være s. 193 paa sin Post. Jeg maa nu ned, thi Fru Martensen er kommen.

Tirsdag 7.

God Dag min kjære Ven! Jeg tager nu fat, hvor jeg slap igaar. Saa De har drømt foruroligende om mig? I den Drøm er ingen Sandhed, thi alt er her ved det Gamle. Tak fordi det laae Dem paa Hjerte, hvad Drømmen havde foregjøglet Dem! Hvis De engang virkelig skulde komme til at telegraphere til mig, da husk paa, at jeg

„lille Fæ” ikke engang veed, hvorledes man bærer sig ad med at sende et Svar. Ja undertiden kunde det vel være fristende at tale lidt sammen paa denne Maade. Jeg føler ret min Eensomhed, naar De er borte; det er min egen Skyld, at jeg er det, til ikke faae af mine Venner, og ialtfald til een Veninde kunde jeg frit udtale mig, men — men —.

Vi have i Dag det meest himmelske Veier. Stranden seer ud som een eneste stor Forglemmigei. Jeg stod i Morges paa den yderste Kant af Strandmarken og indsugede den friske Luftning, jeg ønskede ret at staa i Forstavnen af et Skib og fare hen over Havet. De veed, at jeg er saameget Søhelt, at jeg kan have den fulde Nydelse heraf. I Mænd er dog lykkelige! I kan give efter for en saadan Indskydelse, at sige dem af Eder, der ikke lader sig hæmme af Marens, Lines eller Bines sure Miner. I Dag har jeg nu en saadan Lyst til at seile lidt henad Søen, at selv en Tour til Charlottenlund vilde være mig en Opmuntring, men see, ikke engang dette lader sig udføre. Nyd derfor Deres Frihed og grib de Glæder, der tilbyder sig. ...

Jeg har i Dag haft Besøg af Bosalinde Thomsen, der nu virkelig reiser til Berlin paa Lykke og Fromme.1 Jeg havde dog ondt af hende i Dag; det er ikke godt at være ung og forvilde sig paa de farlige Stier.

Jeg tænker daglig paa de nye Beboere i Rosenvænget; seer daglig paa Grunde hist og her, men tør ikke glæde mig til, hvad jeg ønsker, før jeg seer, om Ønsket bliver opfyldt og opfyldt, som jeg ønsker, at nemlig De ret følte Dem glad ved Opfyldelsen. Jeg er næsten bange for at bidrage for meget til, at denne Plan blev Alvor, sæt, at De bagefter fortrød det? Men i Tankerne kan jeg ikke lade være at bygge for Dem paa min Mark og ikke ovre s. 194hos Veber; den Adskillelse af en Landevei holder jeg slet ikke af.

Lev vel min kjære Ven! Held og Lykke følge Dem paa Bjergene og i Dalene, paa Søerne og paa Landeveiene! Siig mig, hvilke Dage jeg fremdeles kan vente Brev fra Dem, jeg har ingen Idee om Postens Gang. De maa gjerne le ad

Deres hengivne Veninde.

Torsdag Morgen, [9. Juli] 1863.

... Det bedrøver mig ret at læse, hvad De skriver om de Svenskes Ligegyldighed for vore Sager. Skulde Tidens Fylde virkelig endnu være saa langt borte. Dog vi ville alligevel haabe det Bedste. Det gaaer ofte med Folkestemninger som med Tordenveiret forleden; længe ligger det tykt og fast i Horisonten, og man troer, at det drager bort, og see, med eet hæver sig en lille Storm, og i et Nu staaer Himlen, der nys var reen og klar, i Flamme. Naar det skal være, behøves der kun saa lidt for at sætte det store Maskineri i Gang, og vi ville endnu fremdeles haabe, at det skal være. ...